

Prepoznavanje Imama Mehdija

Hazreti Mirza Tahir Ahmad rh

The Review of Religions, mart 1997

Niže predstavljeno je odgovor Hazret Mirze Tahir Ahmada, četvrtog Halife Ahmadija zajednice, na pitanje postavljeno u programu 'pitanja -odgovori' održanom u Londonu 4 januara 1986

Pitanje

Gost: (pitanje je bilo pitano preko prijatelja). On kaže da je njegov osjećaj da je Ahmadija literatura koju je proučavao i šta god je otkrio o Ahmadija zajednici, sasvim saglasno. U pogledu ovoga, zašto postoji tako veliko podbadaње od strane hodža protiv Ahmadija zajednice? Drugi dio istog pitanja je: zar ne bi bilo bolje za vodeće vjerske učenjake na obje strane da se sastanu zajedno i otvoreno diskutuju između sebe radi prosvijećenosti običnih ljudi?

Odgovor

Hazret Mirza Tahir Ahmad: Što se tiče prvog dijela pitanja, najvažnija činjenica koju ne trebamo zanemariti je da je osnivač Ahmadija zajednice, (Hazret Mirza Ghulam Ahmad (a.s.) iz Kadiana) tvrdio da je poslan od Allaha. Ovo je najvažnija, temeljna tvrdnja koju je on ikada napravio u svom životu. Sada, šta se njemu dogodilo poslije ove tvrdnje treba da bude u potpunom slaganju sa onim što se dogodilo sličnim ljudima takve tvrdnje u prošlosti. Kako je osoba tretirana nakon što je tvrdila da je od Boga?

Ovo je najvažnija stvar koja treba da bude odlučena. Ako su se ti koji su to tvrdili u prošlosti suočili s drugačijim tretmanom od onoga s kojim se suočio onaj ko tvrdi da je od Boga u ovo vrijeme, onda će on biti dokazan lažnom osobom. Zato sada pogledajte natrag na historiju ovih ljudi od vremena Adema (a.s.) do vremena Časnog Poslanika s.a.v.s.. Kad je neko tvrdio da je bio poslan od Boga, kako je bio tretiran od vjerskih vođa tog vremena? Je li on bio potpomognut ili mu se cijela zajednica žestoko suprotstavila, zajednica inače u sebi podijeljena? Je li to bio slučaj ili na drugi način- da su vjerske vođe jednog sloja mrzeći vjerske vođe drugog sloja, ipak udružili sile u mržnji prema jednoj osobi koja je tvrdila da je od Boga? Kako se onda može pojaviti drugačiji fenomen u vrijeme Imama Mehdija (ispravno upućenog vođe)? Pretpostavite za trenutak da Hazreti Mirza Ghulam Ahmad (a.s.) nije Imam Mehdi, u kom slučaju je Imam Mehdi određen da dođe. Ako Imam Mehdi dođe i hodže tog doba ga potpomognu i kažu 'Jeste, ti si u pravu', ovo bi bio prevratnički događaj. To bi zapravo bilo tako strogo odstupanje od ponašanja u prošlosti, da trenutno treba da spoznamo činjenicu da je ovo nešto veoma uznemirujuće. Zašto da ovaj Imam bude tretiran tako ljubazno i blago od hodža dok je njegov Učitelj (a.s.) bio izravno odbijen od vjerskih vođa svoga vremena, kao što su bili svi prethodni ljudi koji su iznosili slične tvrdnje i bili potpuno odbijeni i okrutno tretirani? Šta je tu onda posebno o Imamu Mehdiju, suprotno sunnet-ullah iz prošlosti, da ova osoba posebno treba da bude tretirana tako dobroćudno i na tako prijateljski i bratski način? To je nemoguće. Da je on ovako tretiran, suprotno tretmenu kojeg su primili njegovi prethodnici, onda on mora biti neistinit.

To je jedan odgovor na ovo pitanje. Međutim, drugi odgovor može biti dat iz perspektive pitanja koja se odnose na potrebu za Imamom (vjerskim vođom). Imam, bilo da je on - Imam Mehdi (upućen od Boga) ili bilo koji drugi Imam, samo je potreban kad su se vjerske vođe te vjere pokvarili i postali podmićeni. Ako vodstvo vjere nije iskvareno i ako je iskreno, nema

potrebe za Allaha da šalje bilo koga od Sebe – ali da li postoji potreba? Zato, kad Imam dođe to je vrijeme kad je, prema Božijoj odluci, društvo već postalo iskvareno, većinom na vrhu; zato što, kad je rukovodstvo uništeno, onda su obični ljudi takođe uništeni. Kad vodstvo, najbolje u gradu, postane iskvareno, oni onda uništavaju druge. Zato se Časni Kur'an poziva na Faraona da je svoj narod vodio propasti i uništenju. Tako da je ovo najvažniji faktor koji takođe trebamo imati na umu: da je vjersko vodstvo bilo neiskvareno i da su muslimani bili vođeni od iskrenih, bogobojažnih ljudi, zašto bi Bog poslao Imama Mehdija? Ali Časni Poslanik Muhammed s.a.v.s. predstavlja potpuno drukčiju sliku. Prema njemu, Mesija i Imam su trebali doći u vrijeme kad stanje muslimana bude potpuno truhlo. Oni će skrenuti s pravog puta i slijedit će isti primjer koju su ranije slijedili Jevreji ovo su njegove riječi. Zato, da li vi očekujete saradnju od ljudi koji su od Boga bili proglašeni iskvarenim? To je razlog za dolazak Imama ali ako iskvareni ljudi odjedanput treba da ustanu u jednoglasje i kažu 'Elhamdu lillah (sva hvala pripada Allahu), Imam je došao, mi vjerujemo u njega' – bi li to imalo smisla? Da su vjerske vođe bili tako iskreni ne bi bilo potrebe za Imamom na prvom mjestu; i ako se oni razlikuju jedan od drugog u tolikoj mjeri da islam preokreću u razne frakcije, kako se oni mogu složiti sa istinskim Imamom kad, znajući Časni Kur'an, znajući Knjigu, oni izabiru da se temeljno razlikuju jedan od drugog. To znači da su oni bili podmićeni, ne Časni Kur'an. Nije njih Časni Kur'an odveo na krivi put u vjerovanju u različite stvari. Oni su već bili iskvareni i nisu htjeli vjerovati u istinu. Zato su oni izveli naširoko različite zaključke iz knjige i kruto prionuli za svoje zaključivanje uprkos činjenice da su ova zaključivanja bila oprečna jedno drugom.

Ovo je u stavri bilo stanje zajednice kojoj je Hazreti Mirza Ghulam Ahmad a.s. bio poslan. U pogledu ovoga, niko ne treba da očekuje saradnju na rukama tako zvane uleme prema njemu. Nema drugog izlaza. Ja ne mogu zamisliti ništa drugo – ovo mora biti ovako i to je ovako. Razne vjerske sekte ne vole jedna drugu – one mrze jedna drugu. One jedna drugu proglašavaju nevjernicima (kafirima). Oni su među sobom tako potpuno, tako duboko i tako odlučno podijeljeni da ne mogu biti ponovo zajedno, pa ipak odlučuju da budu zajedno samo protiv jednog Imama i udružuju se za tu svrhu. Ovo podupire istinu Imama prije nego da je odbijaju.

Što se tiče drugog dijela pitanja, bili su održavani dijalozi od samog početka. Hazreti Mirza Ghulam Ahmad, Obećani Mesija a.s. je lično započeo dijalog i bili su objavljeni njegovi dijalozi sa najvećim učenjacima vremena. Ali kasnije se on ustezao od ulaska u ovakve javne debate sa drugima zato što su ljudi koji su ga pozivali na debatu, počeli da to upotrebljavaju u svrhu smutnji, problema i nereda. Šta više, uprkos mogućnosti koja im je data od Imama (ovog doba) u kojoj je on sam bio spreman da predstavi svoj slučaj najvažnijem vjerskom vodstvu vremena, oni su zloupotrebili ovakve prilike i to se uvijek završavalo u uvredi i prostačkim napadima, jednostranim proglašenjem o kufuru (nevjerništvu) protiv njega i huškanju da mu se oduzme život i tako dalje. U pogledu ovoga ova zadaća se pokazala beskorisnom. Obećani Mesija (a.s.) je zato proglasio da više ne treba da bude ovih debata zato što su one otišle izvan razumnih granica onog što može biti definisano svjesnom, civilizovanom debatom. Ali to se nije završilo tu. Što se tiče mnogih drugih učenja ka Ahmadijata, oni su neprestalno zauzeti u ovakvim debatama, pogotovo u toku vremena prije odvajanja Indije. Veliki Munazras kako su nazvani otvorene javne debate su bile održavane između Ahmadija učenjaka i drugih ne Ahmadijata.

Međutim, naj interesantnija činjenica koju treba da zabilježite je da je izvještaj ovih debata bio objavljen od Ahmadija a nikada od protivnika. Neko može još uvijek naći knjige koje

sadrže cijeli izvještaj zasjedanja u kojima Hazret Mirza Ghulam Ahmad, Obećani Mesija a.s. je ušao u dijalog sa ne Ahmadi učenjakom. Drugi Ahmadi takođe drže debate sa ne Ahmadi.

Ovdje, treba da upadne u oči strana stvar da je Hazret Mirza Ghulam Ahmad, Obećani Mesija (a.s.) objavio izvještaj, riječ po riječ, ali druga strana nije zato što oni ne žele da njihovi ljudi znaju šta se događalo između njih. Ovo je dokaz njihove slabosti. Ovo je takođe dokaz njihove neiskrenosti. Ako je dijalog održan, on je održan za neku svrhu. To je trebao biti značajan dijalog zašto onda insistirati na zadržavanju svojih ljudi od sadržaja tog dijaloga? Sve knjige koje sadrže izvještaje munazras (javnih debata) održanih od Hazret Mirze Ghulam Ahmada, Obećanog Mesije (a.s.) su još na raspolaganju. Oni su bili objavljeni od Ahmadija Zajednice ali ni jedan od ovih izvještaja nikada nisu bili objavljeni od protivnika. Mnoge Munazras (jevne debate) su održane od ovakvih učenjaka kao što je rahmetli Mulana Abdul Ata Sahib, od Maulana Jalaludin Šams Sahiba, od Hazret Maulvi Rajekira Sahiba, Maulvi Rošan Ali Sahiba, Kazi Muhammed Nazir Sahiba i drugih. Izvještaji svih ovih debata su zabilježeni i objavljeni od Ahmadija Zajednice a da su Ahmadi bili poraženi (u ovim debatama) bio bi obrnut slučaj – naši protivnici bi objavili izvještaje i Ahmadi bi to sakrili.

Međutim, mi ne trebamo da idemo tako daleko natrag u historiju. Ja ću sada skrenuti vašu pažnju na nedavni događaje. Zapravo, jedna vrsta debate je održana u Narodnoj skupštini Pakistana prije deklaracije da Ahmadi više ne treba da se smatraju muslimanima. Ova 'debata' se nastavila za 14 dana. Moj prethodnik, Hazret Halifatul Mesih III, Mirza Nasir Ahmad (r.a.), je predstavljao slučaj Džemata Ahmadija skupa sa nekoliko Ahmadi učenjaka koje je odabrao da mu pomognu ali je on bio jedini govornik. Na jednoj strani, sav najbolji dio ne Ahmadi društva je bio prisutan u Narodnoj skupštini i cijelo odjeljenje vjerskih poslova vlade Pakistana im je davalo potporu. Cijelo odjeljenje zakona je bilo tamo da im pomaže. Sve ove pomoćne službe su bile otvorene dan i noć da im pomognu i pomogali su im. Dijalog je održan – zašto ga oni nisu objavili? Ovo je ono što vi želite, ovo je upravo ono što vi trebate, da dijalog ne samo treba da bude održan nego da izvještaj o tome treba da bude dat u javnost – na raspolaganju svakome. Ljudi treba da budu u stanju da ocijene ko je u pravu a ko griješi i dijalog je već tu ali vlada (Pakistana) insistira da to ne bude objavljeno. Ona zabranjuje Ahmadi muslimanima, pod prijetnjom kazne, da to ne objave. Ahmadi muslimanima je rečeno da ako to objave, vlada će ih tužiti. Zašto? To je ista slabost – oni su prihvatili poraz. Zašto inače pokazivati silu, stavljajući ljude na smrt, paliti kuće ljudi, i tako dalje? Ovo je poraz – poraz logike koja primorava ljude da moraju pribjeći nasilnim postupcima. Ovo ponašanje je , opet, u potpunoj potvrdi sa ponašanjem protivnika Božijih Poslanika. Ovo ponašanje je tako vidljivo, tako očito (kao ponašanje koje se suprotstavlja Božijem Poslaniku) da ako razumna osoba želi da zna pravog od krivog, pisanje je tako jednostavno na zidu – u tolikoj mjeri da se ja pitam kako ga iko može propustiti!